

ansvar, at det er amternes planlægning osv., og det kan man ikke umiddelbart blande sig i fra ministerens side. Kan ministeren bekræfte, at ministeren har det overordnede ansvar for sundhedssektoren i Danmark? Ja eller nej.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg bliver nødt til at prøve at forklare det igen, og det skulle jeg jo kunne med min pædagogiske baggrund. Så jeg vil sige, at information fra sygehus til politisk led i et amtsråd – det politiske led repræsenterer jo borgeren det sted; det må man tro – er et spørgsmål, der ligger decentralt. Hele beredskabet og samarbejdet omkring det er naturligvis et spørgsmål, som ligger på ministerens bord. Jeg har ansvaret for det, men jeg vil ikke gå ind og tage ansvaret for, hvornår man ringer til hvem eller skriver til hvem i den enkelte amtskommune. Det vil jeg ikke.

Men jeg har da tilkendegivet her, at hvad der er skrevet mellem Sundhedsstyrelsen og Københavns Amt, kan man da få at se. Der er offentlighed i forvaltningen, og vi har godt fat om problemstillingen vedrørende salmonella. Vi ved, der er ét æg ud af tusind, der er inficeret, og det tager vi højde for.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 354

13) Til socialministeren af:

Kristian Thulesen Dahl (DF):

»Hvorfor skal der gå 2½ år, før en person kan få erstatning efter en voldsom salmonellaforgiftning, og hvad vil ministeren gøre for at hjælpe den pågældende?«

Skriftlig begrundelse

Sagen er omtalt side 25 i B.T. den 3. november 1995.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Vi har her at gøre med en sag, hvor en person er blevet salmonellaramt ved en fest i Midtjylland, hvor personen sammen med en del andre fra samme selskab er kommet til behandling hos den lokale læge samt er blevet indlagt på Vejle Sygehus. Vi har her en situation, hvor myndighederne har svigtet, netop fordi man ikke via

det system, der skulle sikre, at man gennem embedslægeinstitutionen fik foretaget kontrol af problemets omfang, fik foretaget de kontroller og dermed lavet rapporter om smittekilden.

Den pågældende person har så det problem efterfølgende, at bevismaterialet jo selvfølgelig ikke eksisterer; maden fra festen er spist, og myndighederne har ikke reageret, som man skulle. Derfor har personen nu et konkret problem med efterfølgende at føre erstatningssag, og det giver nogle klare vanskeligheder, som for en stor dels vedkommende skyldes myndighedernes manglende informationer og manglende kontrol af situationen.

Derfor ønsker jeg ministerens holdning med hensyn til, hvad man kan gøre for at hjælpe den pågældende.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg er blevet spurgt, hvorfor der skal gå 2½ år, før den pågældende person kan få erstatning efter en voldsom salmonellaforgiftning, og hvad ministeren vil gøre for at hjælpe den pågældende. Sådan lyder spørgsmålet.

Jeg kan sige, at der ikke er gået 2½ år, inden sagen er blevet afgjort i Arbejdsskadestyrelsen, men der er gået godt ni måneder. Og baggrunden for, at der er gået ni måneder, er for det første, at sagen blev indbragt for styrelsen. Styrelsen blev bedt om en vurdering af følgerne efter en salmonellaforgiftning, som den pågældende pådrog sig i 1993 under en privat fest, som det blev sagt, og den pågældendes advokat indsendte samtidig kopi af hospitalsjournal og resultat af den undersøgelse, som Miljølaboratoriet i Vejle foretog af de fødevarer, som blev anvendt ved festen.

Styrelsen indhentede herefter oplysninger fra skadelidtes egen læge, oplysninger fra Vejle Sygehus, beskrivelse af CT-skanning og røntgenundersøgelser foretaget i 1993 på Vejle Sygehus og oplysninger fra Give Sygehus. Sideløbende med, at disse oplysninger blev indhentet, blev der også indhentet skatteoplysninger og oplysninger fra skadelidte selv vedrørende løn- og arbejdsforhold før og efter forgiftningen.

Det er altså det, der er sket i de godt ni måneder, det har været for Arbejdsskadestyrelsen at behandle sagen, og den pågældende har netop fået et svar fra Arbejdsskadestyrelsen, som jo er en vejledende indstilling med hensyn til, hvad der er tale om af skader, der er sket som følge af salmonellaforgiftningen. Og det er sådan set i overensstemmelse med praksis, at Arbejdsska-